

UTÓZÖNGE

Nem igyekszem keveset dolgozom
új napom már csak egy-egy
lehelet a vázlaton

Kidolgozni vagy elmélyíteni
minek belőle úgylis ezt-azt
hiányol valaki

Ahogy alakult úgy kerek
torzója mást nagyobbra nőni
nyugtalanít ha elmegyek

Lászlóffy Aladár

LINCOLN A SZÍNHÁZBAN

Jöjj el, Urunk, és hozd el a békét,
hogy egyek lehessünk, amint ígérted.
Naponta lessük egünk fényes kékjét,
mert hidd el, mi is aggódunk teérted.

Időnként mintha tudná, hogy Te látod,
néha pedig, ha elfordulsz egy percre,
úgy elszabadul teremtett világod:
megjön a gyilkos, gonosz ármány mersze.

Ilyenkor tudván milyen aki álnok,
már félthetünk: a színpalak mögött –
hol felvonást cserélgetnek az álmok,
egy elnökgyilkos rád lőtt, ledöfött,

és sosem térsz már a terembe vissza,
hogy mindenki elérje, mit akar,
és kiderüljön, mit takar a tiszta,
és kitörjön a boldog tapsvihár.

„TILOS A TILOS”

Falfirkák ezredvégen

Kiskúnból lett nagymagyarok,
frankból fajult franciák,
ugyanolyan utcasarok,
koldusok és tarifák.

*

Ugyanolyan DNS-ek,
ugyanaz az agytumor.
Ugyanoda: messze esett
fájától a néphumor.

*

Neki lehet vágni gyalog –
olyan kicsi a világ.
Csontvázzá hűlt arkangyalok
kétfelől a téli fák.

*

Béka-egér háborúkból
térnek meg a légiók.
Új rosszakat érnek utol
vérünkben a régi jók.

*

Hol lehetett ott az éden,
ha ma jobb a fekhelyünk.
Mennyi országtörmeléken
megy Nyugatra Keletünk.

*

Fenn a sasszem. Nem csak gyanít,
látja, mi, hol, merre tart.
S beleszólhat? Megtiltani
tilos ezt a zúr zavart.